

Umuda Yolculuk

– Beyza Kardanadam · 21 Mart 2026

"Değerli Sami Hocamın patates hastalığını konu alan yazısından etkilenerek yazdığım hikayeyi okuyabilirsiniz."

İngrid, sisli bir Şubat sabahında, Sen Paul Katedrali yanındaki ,Sen Paul's okulunun göğe uzanan kuleleri gibi yapayalnızdı. Son kez okuluna bakıp, elveda Sen Paul ve hatıralar dedi. Ailesi, altı ay önce İrlanda' da ki patates mantarı salgınında hayatını kaybetmişti. Okul ücretleri ödenemediği için, üç buçuk yılın sonunda diplomasını alamadan okulu bırakmak zorunda kalmıştı. Henüz on yedi yaşındaydı ve dünyası, kayıplarla dolu bir boşlukta sessizce ilerliyordu.

İngrid, Londra'dan ailesinin yaşadığı kasabaya gitmeyi planlıyordu. Evdeki birkaç değerli eşyayı satıp, Dublin limanından Yeni Kıta, Amerika'ya yelken açmayı düşünüyordu. İngiltere kraliçesine ve İngiliz halkına öfkeliydi. Ne okulunu bitirmesine izin verilmişti ne de İrlanda halkına patates salgını sırasında gerekli destek sağlanmıştı.

Kasabadaki evine girdiğinde kalbi sıkıştı, tedirginlik ve hüznün gözlerini doldurdu. Annesi, babası ve iki kardeşi bahçeye gömülmüştü. Salgının şiddetli günlerinde o kadar çok ölüm olmuştu ki, mezarlığa gidip dini merasim yapmak bile eziyet gibiydi. Ev, yağmalanmış ve değerli eşyaların çoğu kaybolmuştu. Geriye kalan birkaç parça değerli eşya ve gümüş çatal bıçak takımı bile gizlendiği yerden bulunamamıştı. İngrid, çaresizce kalan eşyaları antikacıya götürüp sattı.

Dublin limanına vardığında kalbinde hem korku hem de kararlılık vardı. Fakirlerin kullandığı yelkenli gemiden bir bilet aldı. Bu gemi, zenginlerin buharlı gemilerine göre çok daha yavaş olsa da, onu Yeni Kıta'ya götürecek tek yoldu. Fakirlerin kullandığı yelkenli gemi 30-40 gün arası, zenginlerin tercih ettiği buharlı gemi ise 10-20 gün arası New York limanına ulaşıyordu.

Gemiye bindiğinde, zar zor bir yatağın sığıdığı dar kamarasına yerleşti. Etrafına bakarken içinden bir düşünce geçti; İrlanda'nın tüm yoksulları bu gemide toplanmış gibiydi. Yolcuların yüzleri solgun, kıyafetleri yıpranmış, bakışları umutsuzdu. Her biri ardında bir kayıp, bir yıkım bırakmıştı.

Güvertede halatlar çekiliyor, yelkenler durmaksızın düzeltiliyordu. Mürettebatın 'tramola!' diye bağırmasıyla birlikte yelkenler hızla yön değiştiriyor, dümen sertçe kırılıyor ve gemi rüzgara karşı yeniden konum alıyordu. Kaptan, rüzgarın en küçük değişimini bile izlemek zorundaydı. Aksi halde gemi saatlerce yerinde sayabilirdi.

Atlantik'in ortasında, gemi günlerce zikzaklar çizerek ilerliyordu. Geceleri çıkan fırtınalarda gemi şiddetle sallanıyor, dalgalar güverteye vuruyordu. Bazı yolcular hastalanıyor, bazıları korkudan sabaha kadar gözlerini kapatamıyordu.

On gün geçmişti. Gemide bir anda kaçak yolcu var! diye bağırınlar oldu. Gerçekten de gemiye gizlice binmiş, yaklaşık on üç yaşlarında bir çocuk vardı. Ekmek çalarken yakalanmıştı. Mürettebatın bir kısmı ve bazı yolcular, ona iyi bir ders verilmesi gerektiği konusunda hemfikir. Sonunda bir karar alındı. Çocuğun beline bir ip bağlanacak ve korkutmak amacıyla kısa bir süreliğine okyanusa bırakılacaktı. Çocuk ağladı, yalvardı, ama kimse onu dinlemedi. Beline bağlanan ip ile okyanusun derin sularına indirildi. Güverteden bazıları alay ederek bağırıyordu:

-Nasıl ama su soğuk mu? Arkasından kahkahalar.

Tam o sırada beklenmedik bir şey oldu. Çocuğu gemiye bağlayan ip bir anda keskin bir sesle koptu. Ufukta, suyun yüzeyini yararak ilerleyen karanlık bir gölgede belirmişti. Ardından o korkunç yüzgeç. Zaman zaman suyun üstüne çıkıyor, sonra tekrar kayboluyordu. Ama yönü belliydi. Doğrudan çocuğa geliyordu. Birkaç saniyelik ölüm sessizliğinin ardından çılgınlık yükseldi.

Hayır! diye bağırıyor birileri. Yolcular panik içinde sağa sola koşuşturmaya başladı. Kimisi gözlerini kapatıyor, kimisi dua ediyordu. İngrid ise kımıldamadan bir an baktı ve tereddüt etmeden hızla beline bir ip bağladı ve kimse ne olduğunu anlayamadan kendini okyanusun buz gibi sularına bıraktı. Suyu çarptığı anda nefesi kesildi ama durmadı. Güçlü kulaçlarla çocuğa doğru yüzdü. Dayan! diye haykırdı. Çocuğa ulaştığında onun titreyen bedenini kavradı, çocuğun ince elleri panikle ona sarıldı. İngrid dişlerini sıktı, bütün gücünü toplayarak geri dönmeye başladı.

Güverteden yeni bir halat sarkıtıldı. Bu kez herkes aynı yönde hareket ediyordu. Az önce bağırınlar şimdi Çekin! diye haykırıyordu. Önce çocuk yukarı alındı. Ardından İngrid. Tam o sırada, suyun hemen altından devasa bir gölge hızla geçti. Köpek balığının yüzgeci geminin yanından bir bıçak gibi suyu yararak ilerledi ve gözden kayboldu.

İngrid güverteye çıktığında nefes nefeseydi ve sonrası sessizlik. Az önce acımasızca konuşanlar şimdi başlarını öne eğmişti. Kimse göz göze gelmeye cesaret edemiyordu.

Kaptanın Seyir Defterinden : 8 Mart 1846

Bugün, kaçak yolcu kurtaran İngrid, mürettebatımın tamamından daha cesur olduğunu kanıtladı. Genç yaşına rağmen gösterdiği kararlılık ve fedakarlık, hepimize örnek olacak nitelikteydi.

İngrid, ülkesi İrlanda'nın yaşadığı büyük kıtlık nedeniyle yurdundan ayrılmak zorunda kalmış.

Amerika'nın güneyinde, devletin toprak verme programına katılarak çiftçilik yapmak ve yeni bir hayat kurmak amacıyla bu yolculuğa çıkmış genç bir hanımefendi.

Bugün yaşanan olayda ise yalnızca cesaretini değil, insanlığını da ortaya koydu. Ölüm tehlikesine rağmen okyanusun derin sularına dalarak küçük çocuğu kurtardı.

Kurtardığı çocuk, kendisi gibi yetim olan George'tu. Ingrid'in, George'u NewYork'ta suç çetelerinin eline düşme olasılığını düşünerek yanına almayı teklif etmesi, ona duyduğumuz saygı ve minnettarlığı katbekat artırdı. Bugün hepimiz büyük bir ders aldık.

Sonsuz teşekkürler Ingrid.

Hikayeme değer veren Edebiyat evine Teşekkürlerimi sunarım.